

mixta, etc., V, 6. Alia clericalis, alia monachalis, alia mendicans, alia militaris, *ib.* Religio monachalis quid, *ib.* Mendicans religio quid et quæ, 7. Militaris ordo quid, *ib.* Ejus professi, an et quomodo sint religiosi, *ib.* Quatuor tantum regulæ religionis, sed religiosorum sunt sancti Basilii nempe, sancti Augustini, sancti Benedicti, et sancti Francisci, 8. Regula sancti Basilii quando inceperit? Et qui sub ea militent, *ib.* Regula et religio sancti Augustini quando inceperit? Et quinam sub ea militent, 9. Regula et ordo sancti Benedicti quando inceperit, et qui sub ea militent, 10. Religio sancti Francisci ac regula ejusdem quando inceperit, et qui sub ea militent, 11. Utile semper fuit Ecclesiæ, vigere in ea religiones, 14. Et quidem diversas, 15. Quamvis nimia religionum, et religiosorum multitudo sit vitanda, *ib.*

Religionem ingredi, et in eam suscipi, quinam possit, V, 18. Non quisvis ad religionem recipi potest, *ib.* Sed debet habere suscipiendus certam ætatem, *ib.* Requiritur etiam, ut sit liber, et non mentem captus, *ib.* Nec infamis, *ib.* Nec obnoxius ratiociniis, *ib.* Aut gravatus nimio aere alieno, *ib.* Aut corpore vitiat, vel infirmus, *ib.* Vel hermaphroditus, *ib.* Nequit recipi episcopus sine licentia Papæ, *ib.* Nec proles, cujus ope graviter indigent parentes, *ib.* Quandonam liberi sine consensu parentum possint et debeant ingredi religionem, 20. Religionem intrare cogentes quinam excommunicentur, VII, 48. Religionum diversitas, ac numerus, V, 6. Religiones omnes conveniunt in substantia, *ib.* Differunt tantum accidentaliter, et in quibus, *ib.* Religionum perfectio, 15. Contemplativa est perfectior activa, *ib.* Mixta est perfectior contemplativa, 16. Respondetur ad textum: *Maria optimam partem sibi elegit*, *ib.* Inter mixtas religiones quænam sit perfectior, 17. Adducitur summa perfectio religionis Seraphicæ, *ib.* Status religionis præsertim Seraphicæ durabit usque ad finem mundi, *ib.*

RELIGIOSUS, seu regularis, quid, V, 3. Non tenetur actu esse perfectus, 2. Bene tamen, tendere ad perfectionem, et quidem sub mortali, *ib.* Quando et quomodo peccet religiosus, non reservans statuta, *ib.* Religiosus invalide professus, an et quomodo professionem ratificare, aut religionem deferre possit, 52. Religiosus solus in parochia esse non potest, 106. Religiosi quinam, et quid donare valeant? Vide *Donatio episcoporum, prælatorum, etc.*

Religiosi nequeunt consentire electioni de se factæ extra monasterium, absque licentia obtenta sui superioris, I, 374. Nec valet superioris licentia, ut religiosi possint consentire electioni primum faciendæ, *ib.* Quid de religiosis electis in discordia ad aliquam prælaturam extra ordinem, *ib.* Alia consensus superioris respectu electionis religiosorum concernentia, breviter expediuntur, *ib.* Circa regularium superiorum electiones, quid statuerit concilium Tridenti-

num, 376. Vide supra *Electionis regularium*. Regulares in electionibus non tenentur observare apices juris, 378. In regularibus ad ordines suscipiendos non requiritur tanta scientia, ac in aliis, et cur, 447. Religiosi non professi, aut qui ad certum duntaxat tempus sunt professi, nequeunt ordinari ad titulum paupertatis, 448. Et quid de religiosis soc. JESU, *ib.* Pœna ordinantium religiosos non professos, vel solum professos ad certum tempus, 472. Religiosi alii habent exemptionem communem, alii sunt plene exempti, ut mendicantes, II, 27. Religiosorum mendicantium superiores locales an valide ineant pacta, et compositiones, sine licentia ministrorum, vel capitulorum, provincialium, cum prælatis, seu rectoribus parochialium ecclesiarum, 59. Religiosi non possunt advocatum agere in judicio, 81. Nisi pro utilitate sui monasterii, et accedente licentia prælati, 82. Religiosi non possunt constitui procuratores sine licentia sui prælati, etc., 92. Religiosi debent habere syndicum, 110. Saltem de honestate, licet non de necessitate, *ib.* Vide supra *Regulares*. Religiosi, an possint agere, et conveniri in judicio, 190. Istud regulariter non possunt sine licentia sui prælati, *ib.* Nisi pro reformatione monasterii accusando prælatum, *ib.* Aut nisi de licentia prælati existant extra monasterium in loco remoto, *ib.* Vel nisi habeant beneficium de consensu sui superioris, 194. Religiosus potest agere super juribus spiritualibus, quorum est capax, *ib.* Habens actionem contra religiosum, an debeat ipsum convenire, vel potius monasterium ejus, 196. Distinguuntur inter causas civiles, et criminales, *ib.* Religiosi gaudent privilegio fori, 235. Idque auctoritate Ecclesiæ, 243 et 236. Religiosi qui conqueruntur de suis prælati, possunt sequestrari, si opus fuerit, 463. Religiosis an sit licitum juramentum, III, 159. Religiosis est prohibitum, ne claustris exeant ad audiendum jus civile, vel medicinam; et sub quibus penis, I, 53. Et in quo sensu, 54. Non tamen, quin intra claustrum juris civilis scientiam addiscant, 53. Religiosi ejecti subsunt jurisdictioni episcopi loci, V, 57. Tenentur suo modo ad tria vota, *ib.* Tenentur etiam ad præcepta regulæ sub culpa obligantia, *ib.* Item tenentur se corrigere, et ad ordinem redire, 58. Emendatos tenetur religio recipere, *ib.* Religiosi fugitivi, qui, *ib.* Sunt tales etiam illi, qui prætextu ad superiores, vel Romam pergendi discedunt e conventu, 59. Etsi injuste vexentur a superioribus, *ib.* Fugitivorum religiosorum, et recipientes talem, penæ, 60. Potestas et obligatio religionis erga fugitivos, *ib.* Religiosi transitus ad aliam religionem. Vide *Transitus ad religionem*. Religiosi non gaudent jure asyli, 230. Religiosorum professorum ejectio legitima de causa fieri potest, 54. Hodie nonnisi incorrigibiles ejiciuntur, *ib.* Incorrigibilis quis sit, *ib.* Ejici non potest, nisi sit ter correctus, vel condonatum crimen, 55. Atque per annum fuerit

incarceratus in pane et aqua, *ib.* Quibus superioribus competat potestas ejiciendi incorrigibiles, 56. Admonitiones, ac instructiones sanctæ congregationis, et sancti Bonaventuræ pro superioribus ejicientibus professos, *ib.* Nulliter professus, quando, et quomodo ejici possit, 57.

RELIGIOSA professio ab initio invalida per quinquennium firmatur, non tractu temporis, sed quia professus eam præsumitur sub hoc tempore ratificasse, VII, 52.

RELIQUIÆ sanctorum quid, V, 191. Reliquiæ sanctorum absolute non sunt necessariæ ad consecrationem altaris, 164. Possunt approbari etiam ab episcopo, et quomodo, 192. Reliquias necdum beatificati approbare pro cultu publico non potest episcopus, *ib.* Licitum tamen est, eas, antequam approbentur, colere cultu privato, 193. Specificantur tales cultus privati, *ib.* Reliquiæ extra capsam non sunt ostendendæ, *ib.* Transferre corpora, et reliquias sanctorum quis possit, *ib.* Reliquiæ sanctorum numerantur inter mobilia pretiosa, IV, 103. Reliquiarum sanctorum ac beatorum veneratio, 191. Culto publico non possunt soli noviter inventæ, nisi prius legitime approbentur, 192.

REMEDIIUM ordinarium habenti, non est tribuendum extraordinarium: Limitatur, nisi extraordinarium sit pinguius, II, 128. Exemplificatur hoc in minore vel ecclesia ultra dimidium læsa in renditione, *ib.* Remediis possessoris nequit uti contra inventorem, qui deperdidit rem mobilem, I, 364. Potest tamen contra inventorem agere udicio petitorio, *ib.* Remedia spoliatorum, quot, 386. Vide infra *Spoliatorum remedia*. Remedia recuperandæ possessionis, non dicuntur interdicta; et cur, 390. Remedium *Redintegranda*, declaratur, 391. Circa remedium spoliatorum ex can. *Redintegranda*, 386. Aderat diversitas opinionum, sicque aliud certum ex can. *Sæpe de Restit. spoliat.*, non superfluit, 392. Vide supra *Conditio*. Aliud medium recuperandæ possessionis habetur ex officio judicis, estque extraordinarium, 394. Et quibus competat, *ib.* Remedium extraordinarium non debet tribui habenti ordinarium, nisi illud sit pinguius, *ib.* Remediis superfluis utendum non est, 447.

REMISSIO reorum alicubi delinquentium et postea fugentium, potest debite per litteras requiri, II, 214. Ac de rigore juris fieri debet, et cur, *ib.* Idque non solum ex urbanitate, sed etiam ex necessitate, *ib.* Requiritur tamen ad hoc plures condiciones; et quæ, *ib.* Remissiones reorum de facto rarius practicantur, vel nonnisi sub litteris reversalibus; et cur, 215. Ut iudex possit remissionem rei facere, debet (juxta aliquos) in ipsum jurisdictionem habere, 216. Opposita sententia probatur, *ib.* Et resolvuntur rationes prioris sententiæ, *ib.* Remissio regulariter non habet locum in contractibus, 226.

REMISSORIA est alteri a iudice concedenda,

quando testes personaliter venire non possunt, et quando, III, 50.

RENUNTIARE quilibet potest juri suo, et favori privato, non obstante confirmatione superioris, I, 215. Non tamen favori publico, *ib.* Quilibet potest juri suo renuntiare; quomodo intelligendum, I, 397. Renuntiare quilibet potest juri et favori suo, VII, 135.

RENUNTIARI nequeunt beneficia sine consensu superioris, I, 397. Neque valet consuetudo in contrarium, *ib.* Papa potest renuntiare papatui absque consensu cardinalium, 398. Libere etiam renuntiat, qui plenum jus in beneficio, necdum habet, puta, qui est tantum electus, et necdum confirmatus, *ib.* An idem dicendum in beneficio litigioso, *ib.* Utrum quis possit renuntiare beneficio ecclesiastico, ex causa ingrediendi religionem, *ib.* Nequit hoc facere episcopus, *ib.* Bene tamen inferior clericus, 399. Etsi in praxi consulum sit, petere licentiam sui ordinarii, et cur, *ib.* Renuntiare quæ beneficia possint, vel non possint, 402.

RENUNTIATIO, quid, I, 395. Quibusque aliis nominibus appelletur, *ib.* Debet esse spontanea; alias potest rescindi, *ib.* Renuntiatio beneficii, coram quo fieri possit, 396. Facta in manibus laici, est invalida, *ib.* Nec potest fieri in manibus vicarii generalis absque speciali commissione episcopi, *ib.* Et quid de capitulo Sede vacante, *ib.* Renuntiatio beneficiorum alia est tacita, cujus varia exempla referuntur, *ib.* Et quid sit renuntiatio tacita magis proprie, 397. Alia expressa. Pura, vel conditionalis, *ib.* An beneficia possint renuntiare propria auctoritate, et sine consensu superioris, *ib.* Renuntiatio beneficii, num comprehendatur sub decreto concilii Tridentini, sess. 25, cap. xvi, *de Regularib.*, 399. Ad renuntiationem beneficii, requiritur justa causa, 401. Sex causæ resignandi episcopatum, *ib.* Quæ pariter sufficiunt ad renuntiationem inferiorum beneficiorum, *ib.* Refertur circa has constitutio beati Pii V, *Quanta Ecclesiæ*, *ib.* Facta renuntiatione pura, et a superiore admissa non est locus poenitentiae, 402. Bene tamen antea, *ib.* Potest quis ex novo titulo redire ad beneficium antea resignatum, *ib.* Sed tunc ultimum locum tenebit præ aliis, *ib.* Resignatio, quorum beneficiorum fieri possit, vel non possit, *ib.* Renuntiatio beneficii, patronati, atque electivi, sine consensu patroni, vel eligentium facta, non est ipso jure irrita, sed irritanda, 405. In curia Romana non admittuntur resignationes parochialium, nisi exprimat, per quantum tempus possederit resignans beneficium, 406. Rigor iste non procedit in resignationibus, quæ fiunt extra curiam in manibus ordinarii, *ib.* Renuntiatio beneficii facta ex causa infirmitatis, seu ante mortem, an, et quando sit valida, *ib.* Refertur ac declaratur regula cancellariæ *De viginti*, *ib.* Renuntiatio beneficii debet esse pura; et quomodo, 408. Et cum primis ab omni pecunia, *ib.* Renuntiatio

facta cum pacto, ut resignatarius solvat expensas olim in beneficii assecutione factas, est simoniaca, *ib.* Solvitur instantia, *ib.* Item ut resignatarius solvat omnes expensas in admissione resignationis, etc., *ib.* Sicut et pactum, involvens simoniam confidentialem, 409. Renuntiatio beneficiorum etiam debet esse pura ab omni pacto, conditione, ac modo, *ib.* Privata partium auctoritate facta: alias secus, *ib.* Renuntiatio beneficiorum ex causa permutationis, an sit licita, *ib.* Et qualiter instituenda, 410. Vide supra *Permutatio beneficiorum.*

Renuntiatio in favorem tertii, seu cum clausula non aliter, an sit illicita, quin et simoniaca, I, 413. Ea non continet simoniam juris divini, sed potest fieri, in manus summi pontificis, *ib.* Utrum ipsa facta in manus episcopi contineat simoniam juris ecclesiastici, variant doctores, *ib.* Affirmativa sententia est communior, ac pro foro externo retinenda, 414. Resignatio beneficium in favorem tertii, nequit fieri coram episcopo, *ib.* Simpliciter tamen resignando beneficium licet certam personam episcopo recommendare, ut illud huic conferat, 415. Sed tunc episcopus non est adstrictus, huic conferre, *ib.* Quid juris circa hoc post bullam Pii V, *Quanta Ecclesie*, *ib.* Dicta bulla non procedit in beneficiis juris patronatus, 416. Ubi ipsa est recepta, nequit episcopus ad concursum parochialis ecclesie admittere suos, vel resignantium consanguineos, etc., *ib.* Potest tamen conferre beneficium resignatum uni familiarium sui vicarii generalis, *ib.* An facta renuntiatio cum clausula *Non aliter*, possit episcopus rejecta conditione, veluti turpi, beneficium conferre cui voluerit, *ib.* Sententia negativa est probabilior, *ib.* Renuntiatio reciproca triangularis, et quadrangularis beneficiorum, quæ, 417. Tales renuntiationes beneficiorum nequeunt fieri, nisi in manus summi pontificis, *ib.* Quid consilii ita renuntiare volentibus, *ib.* Renuntiatio novitiorum, et eorum, qui ingredi volunt religionem, quos actus comprehendat, V, 32. Comprehendit omnes contractus, quibus læditur voluntas novitii, *ib.* In specie donatio magni momenti, *ib.* Remissio debiti, vel obligationis, *ib.* Item renuntiationes rerum et jurium, quæ habentur, et quæ sperantur, 33. Limitatur in rebus modicis, *ib.* Renuntiatio hæreditatis quid, IV, 497. Est multiplex, *ib.* Renuntiatio futuræ hæreditatis in genere, vel personæ incertæ valet, *ib.* Renuntiatio et pactum circa hæreditatem adhuc viventis, cum hujus consensu valet, 498. Dummodo consensum non revocet, *ib.* Consensus debet præstari tunc, quando fit renuntiatio, *ib.* Debet esse consensus expressus, *ib.* Renuntiatio de hæreditate viventis, sine hujus consensu facta non valet, 499. Etsi juramento sit confirmata, *ib.* Et alicubi contraria sit consuetudo, *ib.* Renuntiatio hæreditatis plurium, uno absente, aliis presentibus, valet quoad presentes solos, *ib.* Renuntiatio matris quando noceat liberis, 500. Renuntiatio est stricte inter-

pretanda, *ib.* Non extenditur ad feudalia bona, *ib.* Renuntians hæreditati paternæ potest eam a fratre, vel alio iterum acquirere, *ib.* Ac retinet jus ad alimenta, *ib.* Renuntiatio sub conditione, vel ex certa causa, quando deficiat, *ib.* Renuntiatio ante ingressum in religionem, intuitu tamen illius facta nulla est, nisi fiat juxta formam concilii Tridentini, *ib.* Ad valorem renuntiationis novitii, vel ingressuri religionem requiritur, ut fiat cum licentia episcopi, 38. Et intra duos proximos menses ante professionem, *ib.* Renuntiatio privilegiorum expressa. Vide *Privilegiorum renuntiatio.* Renuntiatio privilegiorum tacita an, quomodo, ac quo tempore fiat, VI, 533, 534.

Renuntiationis beneficiorum, qui sint effectus, I, 419. Per eam inducitur vacatio beneficium, *ib.* Et resignans in isto amittit omne jus, habeturque pro mortuo, *ib.* Renuntiatio admissa excludit a beneficio resignantem, etiam pœnitentem, *ib.* Alii ejus effectus enumerantur, *ib.* Eos tamen solum inducit renuntiatio valida, 420. Renuntiatio invalida non abdicat jus respectu beneficium, *ib.* Puta, si fiat in manibus non valentis eam recipere, *ib.* Facta in manibus laici, an teneat in præjudicium resignantis, *ib.* Per renuntiationem simoniacam jus non abdicatur, *ib.* Tamen simoniace resignans, potest privari beneficio, *ib.* Renuntiatio beneficium ex causa permutationis, quando abdicet jus, *ib.* Et quid dicendum de aliis renuntiationibus conditionatis, 421. Ut renuntiatio beneficium operetur suos effectus, debet ejus admissio esse intimata resignanti, *ib.* Atque acceptata a resignatario, si est facta in favorem tertii, *ib.* Utrum clericus beneficium resignans possit percipere fructus ejus, et quales, *ib.* Vide supra *Fructus.* Renuntiationes beneficiorum, an et qualiter sint publicandæ, I, 417. Dicta renuntiationum publicatio juxta constitutiones apostolicas est facienda; et cur, *ib.* Alioquin invalida est provisio de beneficiis resignatis, 418. Resignationes quorumvis beneficiorum sunt publicandæ, *ib.* Et quibus in locis, *ib.* Qua forma, *ib.* Et quo tempore, loquendo de renuntiatione facta in manibus summi pontificis, 419. Quid dicendum de publicatione resignationis, quæ fit in manibus inferiorum collatorum, *ib.* Bulla Gregorii XIII, *Humano viæ judicio*, non videtur ubique recepta, *ib.* Renuntiationes sine forma Tridentini factæ, sunt nullæ, V, 33. Renuntiatio et donatio facta ante ingressum absque intuitu ingressus, non subest Tridentino, 34. Nec contractus illi, quibus tantum recipit novitius quantum dat, *ib.*

REPARARE ecclesiam quinam, et quomodo teneantur, V, 202. Qui reparare tenentur ecclesiam, etiam ad reparandum domum parochialem, et ecclesie paramenta tenentur, 203. Observatio practica, *ib.* Specialia de reparatione ecclesie cathedralis, *ib.*

REPETI non potest datum et acceptum ob turpem causam, bene vero id quod quis dedit non alter turpe quid committat, VII, 447.

REPLICATIO est contraria exceptioni, et huic duplicatio, triplicatio, etc., III, 201. Replicatio potest ab actore fieri contra exceptionem rei, et contra illam duplicatio, triplicatio, etc., 214. Replicatio est quasi exceptionis exceptio, 224. Dicta de exceptionibus, servata proportione, locum habent in replicationibus, *ib.* Vide supra *Exceptio.*

REPUDIATIO legati. Vide *Hæreditatis repudiatio.* Repudiatio legati absque consensu capituli secundum aliquos fieri nequit, IV, 67. Contrarium est probabilius, *ib.* Probatur multiplici ratione, 68. Repudiare legatum non est alienare, 69. Nisi fiat per pupillum, *ib.* Repudiatio legati Ecclesie facti est illicita, et obligat repudiantem ad restitutionem, 71.

RES quandam desinat esse integra, ita ut valor rescripti non censeatur expirare morte concedentis, I, 260. Concordatur, *C. Relatum*, 19, et *C. Gratum*, 20, de *Offic. delegat.*, 261. Res integra in compromisso, quamdiu sit, 329. Res aliena legari potest, non tamen factum alienum promitti, II, 56. Res integra seu mandatum procuratorum integrum quamdiu dicatur, 106. Res spirituales quæ, 176. Rerum spiritualium cognitio, ad solum judicem ecclesiasticum pertinet, *ib.* Ratione rei alicubi sitæ, an et quando quis dicatur sortiri forum, 220. Et quid de rebus mobilibus, *ib.* Res quænam generatim præscribi possint, vel non possint, III, 229. Vide supra *Præscribi quæ.* Res mobiles, et immobiles, quæ, 252. Nomine immobilium veniunt etiam beneficia, census, redditus, jus patronatus, ac jura et actiones ad immobilia, *ib.* Res mobiles, et immobiles, privatorum, quo tempore præscribantur, *ib.* Et quantum temporis requiratur ad præscribendum res immobiles contra ecclesias, 255. Et an res mobiles earum triennio usucapantur, *ib.* Vide supra *Præscriptio rerum.* Res inter alios acta, aliis non nocet, 290. Ac regulariter etiam non prodest aliis, *ib.* Regula ista plures patitur limitationes; et quas, *ib.* *Res judicata pro veritate accipitur*, quomodo intelligendum, II, 198, 258. Exceptio rei judicatæ non competit reo absoluto ex eo, quia tempore latæ sententiæ non possidebat, si post eam possidere incipiat, III, 224. Exceptio rei judicatæ per judicem ecclesiasticum, debet etiam admitti in foro sæculari; et e contra, *ib.* Res judicata, et sententia, sunt valde affinia, 264. Data, tamen inter eos aliqua differentia; et quæ, 265. Sententia in quo casu dicatur transire in rem judicatam, *ib.* Sententia ante lapsum decennii dicitur res judicata, large solum et improprie, postea vero proprie, ac irrevocabiliter, *ib.* Res judicata potest dupliciter accipi, large et proprie; et quid sit, 282. Quo tempore sententia dicatur transire in rem judicatam, *ib.* Sententia transiens in rem judicatam habet præsumptionem juris et de jure, 283. Vide infra *Sententia quo tempore, etc.*

Res litigiosa, quæ, II, 455. Ad eam requiritur,

ut moveatur quæstio super ejus dominio, vel quasi dominio, *ib.* Et non tantum de aliquo onere ipsius, *ib.* Nec solummodo super ejus possessione, *ib.* Quamvis tunc ipsa possessio fiat litigiosa, *ib.* Res efficitur litigiosa non solum per litem contestationem, sed jam antea, *ib.* Et quantum ad hoc, correctum est jus antiquum, *ib.* Non tamen rem facit litigiosam simplex interdictio, ne vendatur, *ib.* Ut actio fiat litigiosa, requiritur litem contestatio, 456. Res litigiosa, si alienetur, oportet eam restitui, *ib.* Aut si restitui non possit, alia æquivalens in ejus locum ac jus subrogari, 457. Quæ postea alienari, vel oppignorari non potest, *ib.* Debetque esse libera ab onere, sicut erat res indebite aliena, *ib.* Quæ sint pœnæ, quando neuter, vel uterque contrahentium scivit, rem esse litigiosam, 459. Difficile est, in alienante reperiri ignorantiam rei litigiosæ, *ib.* Et quid, si solus emptor ignoravit, rem esse litigiosam, *ib.* Dicta de scienter vel ignoranter vendente, vel emente rem litigiosam procedunt in quolibet contractu, *ib.* Rem litigiosam scienter sacris dedicans, punitur in duplum, *ib.* Vide supra *Lite pendente.* *Res domino suo perit*, quomodo intelligendum, IV, 169. *Res domino suo fructificat, etc.*, 173. *Res transit cum onere suo*, quomodo intelligendum, V, 280. Res benedictæ, et sacratæ, et quomodo vendi, vel mutari possint absque simonia, VI, 195. Res sacræ, quæ, VII, 120. Res semel Deo dicatæ ad usus profanos transferri non debent, 119. Nec vendi nisi in necessitate ecclesie, vel pauperum, aut captivorum, 120. Res derelictæ sunt primo occupantis, VI, 413. Res inventa. Vide *Inventor rei alienæ.* Res communis. Vide *In re communi.* Rerum corporaliu possessio, quibus generatim modis, qualique apprehensione acquiratur, 348. Et quid dicendum de acquisitione, et in alium translatione quasi possessionis rerum tum corporaliu, tum incorporaliu, qualiter fiat, 361. Vide supra *Possessio.* Rem mobilem qui perdidit, non potest contra hujus inventorem uti remediis possessoriis, 364. Potest tamen contra hunc agere judicio petitorio, *ib.*

RESARCINATIONIS, vel restitutionis obligatio quæ, et quando oriatur in utroque foro ob damnum datum, VI, 546.

RESRIPTUM, alio nomine appellatur decretalis epistola, I, 106. In rescriptis sub generali derogatione non comprehenduntur decreta concilii generalis, 211. Disparitas inter rescripta, et constitutiones pontificias quoad hoc, *ib.* Litteræ in forma brevis sunt ejusdem auctoritatis, ac rescripta signaturæ, 213. Convenientia, et differentia inter leges, et rescripta, 216. Rescriptum quid, *ib.* Rescripti nomen, quibus conveniat, *ib.* Absolute prolatum in ecclesiasticis, accipitur pro rescripto papali, *ib.* Quibus de causis rescripta concedi soleant, *ib.* Motus proprius recte connumeratur inter rescripta, 217. Rescripta tribus

partibus constant, narratione, supplicatione, et conclusione, *ib.* Rescriptum, an habeat vim legis, *ib.* Facit jus inter partes, *ib.* Rescriptum large acceptum comprehendit sub se privilegium, beneficium, mandatum, ac rescriptum proprie dictum, 218. Rescriptum proprie, quid, et quomodo differat ab aliis enumeratis, *ib.* Rescriptum, quotuplex sit, 219. Rescriptum contra legem, præter legem, et secundum legem, quid, *ib.* Et quomodo sumatur in rubrica tituli de Rescriptis, *ib.* Rescriptum contra jus non valet, quomodo intelligendum, *ib.* Rescripta justitiæ, seu ad lites, et rescripta gratiæ, seu ad beneficium, quid, *ib.* Rescriptum mixtum, quid, 220. In dubio rescriptum præsumitur justitiæ, et non gratiæ, *ib.* Rescriptum impetrare potest, qui expresse a jure non prohibetur, *ib.* Rescriptum an possit impetrare servi, 221. Hæretici, *ib.* Excommunicati, *ib.* Saltem per procuratorem, *ib.* Rescriptum ab excommunicato impetratum, ar sit ipso jure nullum, vel duntaxat ope exceptionis, 222. Quid juris, si post impetratum rescriptum ac durante lite, impetrator ejus incida in excommunicationem, 223. Rescriptum ab excommunicato impetratum est nullum, licet excommunicatio sit occulta, excommunicatus non vitandus, *ib.* Rescriptum an quis possit impetrare pro alio absque ejus speciali mandato, 224. Quid de stylo moderno curiæ Romanæ dicendum, 225.

Rescriptum vitiat manifestus error latinitatis, 255. Dummodo error ille non sit omnino levis, *ib.* Nec aliunde appareat de veritate litterarum apostolicarum, *ib.* Rescripta an vitentur per errorem in nomine, vel pronomine, *ib.* Aut per errorem in nomine diœcesis, 256. Rescriptum, an et quando vitietur per rasuram, 257. Vide supra *Rasura*. Rescriptum lite pendente impetratum censetur subreptitium non facta mentione de ea, II, 453. Rescriptum post causam delegatis commissam impetratum, potest nullitatis argui, tum ex vitio subreptionis, tum ex vitio attentati post lites pendentiæ, *ib.* Rescriptum Papæ si videatur prava suggestione obtentum, quid agendum, III, 137. Rescripto renuntiare, an quis possit, I, 265. Et quid, si emanaverit motu proprio principis ad privatam alicujus utilitatem, *ib.* Vel contineat favorem plurium, *ib.* Rescripto justitiæ an quis possit renuntiare, etiam invito adversario, *ib.* Rescripta qualiter revocentur, 266.

Rescripta intra quod tempus sint præsentanda, I, 225. Rescripta justitiæ, et rescripta gratiæ, an sint perpetua, *ib.* et 226. Circa præsentationem rescriptorum ad beneficia, quid disponant concordata Germanica, 226. In rescriptis gratiæ attenditur tempus *datae*: in rescriptis justitiæ tempus *præsentatae*, 227. Idque exemplificatur varie, *ib.* In ordine ad quos effectus in rescriptis attendatur tempus *præsentatae*, vel tempus *datae*, 228 et 229. Motus proprius purgat subreptionem

rescripti, *ib.* Ex pluribus rescriptis justitiæ, quodnam sit præferendum, *ib.* Secundum rescriptum justitiæ absque mentione prioris impetraturæ, non est ipso jure nullum sed ope exceptionis annullandum, 231. Rescriptum beneficiale quodnam prævaleat, si diversa a duobus rescripta super beneficio in eadem ecclesia sibi conferendo impetrantur, 232. Referuntur varii casus, et distinctiones circa hoc, 234. Quid dicendum de aliis rescriptis gratiosis, et quodnam eorum sit præferendum si plura a diversis fuerint impetrata circa idem, 235. Ob rescriptum principis nequit revocari transactio, II, 76. Rescripta justitiæ, an morte concedentis superveniente expirent, I, 259. Ea expirant tunc re integra, licet delegatus ignoret mortem delegantis, *ib.* Dummodo non concurrat simul error communis, *ib.* Expirant etiam re integra, cessatione officii delegantis, *ib.* Non item, si hic postmodum incurrat excommunicationem, *ib.* Quandonam res desinat esse integra quoad propositum est celebris quæstio, 260. Vide supra *Res integra*. Rescripta gratiæ, seu ad beneficia, non expirant morte concedentis, etiam re integra, quando continent gratiam factam; secus si contineant gratiam faciendam, 262. Rescripta quæ censeantur continere gratiam factam, et quæ faciendam, 263. Rescriptum gratiæ concessum sub clausula, *Usque ad beneplacitum nostrum*, etc., expirat morte concedentis, 264. Et quid, si morte concedentis communiter ignorata procedatur ad executionem rescripti, *ib.* Rescriptum gratiosum concessum sub clausula, *Usque ad beneplacitum Sedis apostolicæ*, etc., durat perpetuo, donec revocetur, *ib.* Rescripta in *Forma pauperum*: in *Forma communi*: in *Forma dignum*: vel *ratione congrui*: in *Forma gratiosa*: Quid, III, 495.

Rescriptorum interpretatio, qualis facienda, I, 236. Rescripta justitiæ in dubio sunt interpretanda secundum jus commune, *ib.* Eaque sunt strictæ interpretationis, neque extendendæ ad casum, vel personam non expressam, 237. In rescripto justitiæ sub clausula, *Et quidam alii*, non comprehenduntur personæ digniores expressis, *ib.* Neque effrenata multitudo, *ib.* Rescripta gratiæ ad beneficia, qualiter sint interpretanda, *ib.* Rescripta ad beneficia ecclesiastica, veluti ambitiosa, sunt strictè interpretanda, 238. In rescriptis quænam clausulæ, communiter apponantur, vel saltem subintelligi debeant, 240. Forma in rescriptis præscripta necessario est observanda, 241. Nec sufficit formam per aliud æquipollens implere, *ib.* Signa colligendi, an in rescriptis quidpiam sit positum pro forma substantiali, necne, *ib.* Rescriptorum subreptio, et obreptio, quomodo committatur, 242. Rescriptum subreptitium, et obreptitium, quid, *ib.* Subreptio an, et quando vitiet rescriptum, 243. Tres regulæ abbatis circa hoc, *ib.* Capitulum, *super litteris*, de rescriptis, est clavis totius tituli, *ib.* An etiam locum habeat in rescriptis gratiæ,

et ad beneficia, atque privilegiis, 244. Per subreptionem dolosam vitatur quodlibet rescriptum in totum, *ib.* Rescriptum subreptitium an ipso jure sit nullum, vel duntaxat ope exceptionis, 246. Est distinguendum inter rescripta gratiæ, et ad beneficia, qualia ipso jure sunt nulla: et inter rescripta justitiæ, quæ vitantur duntaxat ope exceptionis, *ib.* Et ratio disparitatis inter hæc rescripta, *ib.* Subreptio contingens in una parte rescripti, habentis plures partes, an vitiet totum, *ib.* Subreptio facilius vitat rescripta gratiæ et ad beneficia, quam rescripta justitiæ: et cur, 247. Rescripta an vitentur per subreptionem, quæ contingit circa causam non motivam, sed impulsivam tantum, 248. Quid si pro impetratione rescripti plures allegentur causæ motivæ, et una earum sit falsa, 249. Taciturnitas beneficii ecclesiastici præhabiti, quantumvis modici, cur vitiet rescriptum ad novum beneficium obtinendum, 250. Quoties in rescripto exprimitur una causa, tunc ea censetur esse motiva, 251. Quid si plures allegentur in eo causæ, *ib.* De quibus mentio sit facienda in rescriptis justitiæ, 252. Ac in rescriptis beneficialibus, *ib.* Rescriptum impetratum contra consuetudinem vel statutum particularis ecclesiæ, aut loci, non valet, nisi fiat mentio hujus, *ib.* In impetratione rescriptorum, quæ generaliter sint exprimenda, 253.

RESERVATIO beneficiorum. Vide *Beneficiorum reservatio*. Reservationes mentales quid? Et quid juris de eis, IV, 41.

RESIDENTIA debet esse laboriosa, non otiosa, III, 417. Est duplex vera et ficta, 418. Spectato jure communi omnia beneficia postulant residentiam, *ib.* A qua tamen beneficia simplicia exemptuntur per generalem consuetudinem, *ib.* Episcopi, et alii beneficiati curati jure divino tenentur ad residentiam, 419. Beneficiati non curati vero jure duntaxat ecclesiastico, *ib.* Dantur beneficia ad residentiam non obligantia, 420. Juramentum de continua personali residentia quomodo intelligendum, *ib.* Non obligat in casibus jure communi exceptis, *ib.* Pœnæ clericorum non residentium, 421. Non residentes sunt imprimis citandi, et monendi, ut resideant, *ib.* Præfixo tempore si non redeant, proceditur contra eos appellatione remota, *ib.* Debet autem citatio fieri personaliter, quando scitur ubi sit, *ib.* Alioquin in ecclesia ubi beneficium existit, debet publicari edictum triæ citationis: et quomodo, 422. Beneficiarius propter absentiam privatus beneficio debet restituere si post reditum justam probat absentiam causam, *ib.* Clericorum non residentium ordinaria pœna quæ, *ib.* Residentia episcoporum, 423. Est facienda in loco, ubi est ecclesia cathedralis, *ib.* In quo consistat, *ib.* Tenetur vi residentia ad certa munera, 424. Præsertim ad specialem pauperum et miserabilium personarum curam, *ib.* Possunt tamen episcopi singulis annis duobus, vel tribus mensibus

abesse, *ib.* Et quomodo, *ib.* Ultra tres menses non possunt abesse sine legitimis causis, 425. Et licentia Papæ, *ib.* Causæ excusantes episcopum a residentia quæ, 426. Sunt christiana charitas, *ib.* Urgens necessitas, *ib.* Debita obedientia, 427. Evidens ecclesiæ utilitas, *ib.* Vel reipublicæ, *ib.* Et quando quævis harum contingat, *ib.* Propter servitia in curia regum aut principum sæcularium non excusantur a residentia episcopi sine licentia Papæ, 428. Pœnæ episcoporum non residentium quæ, *ib.* Non residentes non faciunt fructus suos, *ib.* Ideoque tenentur ipsos restituere, *ib.* Privantur episcopatu, *ib.* Et quomodo, 429.

Residentia canonicorum, 440. Canonici cathedrales, et collegiati tenentur ita residere, ut non possint ultra tres menses singulis annis abesse, *ib.* Nec satisfaciunt, nisi cantent in choro, cæteraque officia personaliter peragant, 441. Rigor tamen iste non ubique est usu receptus, *ib.* Valetque consuetudo contraria, *ib.* De jure commune tenentur omnibus horis singulis diebus interesse, *ib.* Excepto trimestri, 442. Quo tamen trimestri non lucrantur præsentias, *ib.* Ad absentiam trium mensium non requiritur allegatio causæ, vel petitio licentiæ, *ib.* Dummodo non omnes canonici simul absint, 443. Potest episcopus ob legitimam causam dare licentiam, ut canonici absint per quatuor menses, *ib.* Ubi est specialis ecclesiæ constitutio, vel consuetudo diutius, quam per tres menses residere, tenentur ei stare canonici, *ib.* Quæ sint causæ excusantes canonicum a residentia personali, *ib.* Ex causa justa absens, non tenetur relinquere substitutum, 444. Pœnæ canonicorum non residentium quæ, *ib.* Illicite absentes canonici non tenentur restituere fructus ante sententiam condemnatoriam, *ib.* Ad incurrendum tamen privationem fructuum non opus est prævia monitione, ut resideat, *ib.* Fructus hi, quibus debeant applicari, *ib.* Episcopus pœnam privationis fructuum non potest in totum remittere; bene tamen sententiam minuere, *ib.* Canonici non residentes non statim possunt privari beneficiis, etsi intra terminum sibi præfixum non redierint, 445. Sed expectandus est lapsus trium annorum, ac servandi gradus pœnarum a concilio Tridentino præscripti, *ib.* Residentia parochorum, et aliorum curatorum, 430. Quid intelligatur per eam? Et quæ pœnæ per Tridentinum non residentibus sint impositæ, *ib.* Parochi et curati tenentur residere jure divino, *ib.* Non residentes peccant mortaliter, et tenentur ad restitutionem fructuum, *ib.* Quomodo compellendi ad residentiam, 431. Parochus non residens, an ipso jure sit privatus beneficio, *ib.* Non potest abesse per duos menses absque licentia episcopi, 432. Et quidem in scriptis obtenta, III, 432. Proponuntur, et solvuntur rationes in contrarium, *ib.* Quanto tempore parochus abesse possit de licentia episcopi, 434. Ex legitima causa potest per unum vel alterum diem